

Een fatale rol

Colofon

ISBN: 978 94 6365 566 8

1e druk 2023

© 2023, Louis Detmar

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

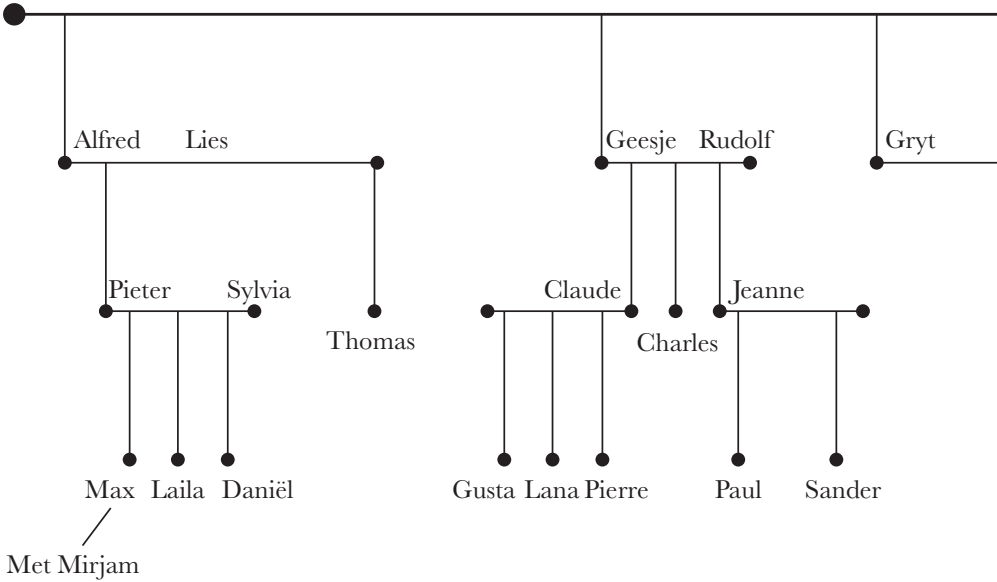
Een fatale rol

Louis Detmar

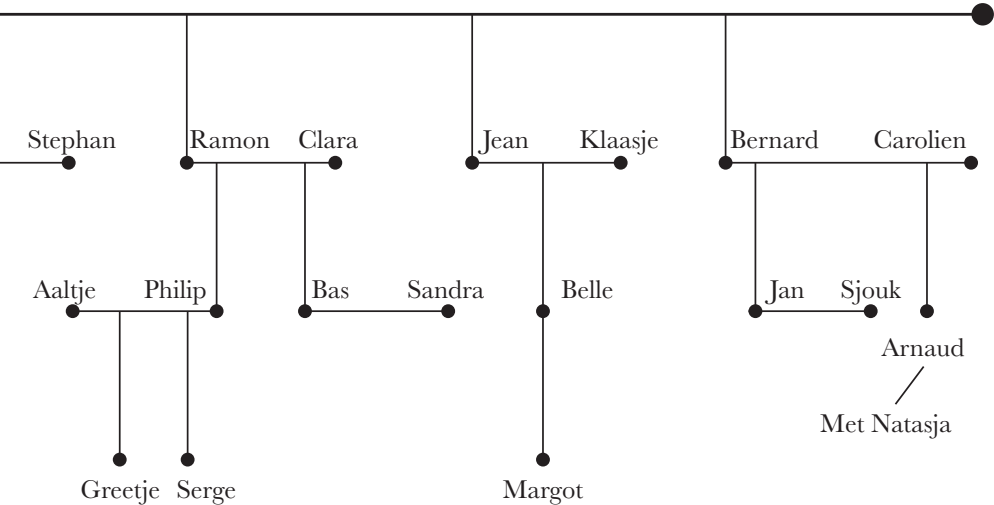

Stamboom Familie Brouillard

Boele

Evelyn

Zomer 2020

Het was een bloedhete dag in juli, misschien wel de warmste dag tot nu toe. Het grasveld kleurde hier en daar bruin van de droogte hoewel er toch regelmatig werd gesproeid. De laatste week was dat wat minder want de gemeente had haar inwoners verzocht om zuinig te zijn met water. Klimaatverandering ging gepaard met steeds meer problemen en dat zorgde gelukkig al wel voor wat gedragsverandering bij de mensen, maar toch nog te weinig.

Gryt zat met een waaier in haar hand op een comfortabele tuinstoel in de schaduw van een treurwilg. Voor haar stond een elegant gietijzeren tafeltje met nog een tuinstoel. Op het tafeltje lag een dik boek, een geschiedenisboek over de vlucht van de Hugenoten vanuit het Frankrijk van de zeventiende eeuw naar de Nederlanden. Vroeger zou ze zo'n boek nooit gelezen hebben, maar nu ze ouder werd – ze was vorige week 71 jaar geworden – interesseerde het verleden haar steeds meer. En vooral omdat ze meer wilde weten over haar eigen Franse familiegeschiedenis.

Haar achternaam was Brouillard, Gryt Brouillard. Een familielid had al eens onderzoek gedaan naar de lotgevallen van de familie en hij was behoorlijk ver in de stamboom gedoken. Haar oudste broer Alfred wist meer van die stamboom en ze besloot hem er snel eens naar te vragen. Gryt las het boek met toenemende belangstelling, temeer omdat het onderwerp niet droog werd behandeld. Er stond veel achtergrondinformatie in, op een niet al te wetenschappelijke toon. Het betekent nogal wat, je land ontvluchten en een ongewisse toekomst tegemoet moeten zien in een vreemd land, waar ze een andere taal spreken en andere gewoonten hebben, bedacht Gryt. Het was al de hele dag nagenoeg windstil maar nu om vier uur in de middag ruisten de takken van de boom.

Een warme windvlaag streek aangenaam langs haar gezicht

en gelukkig bleef het niet bij die ene vlaag. Ze legde de waaier op tafel en sloot haar ogen. Ze was zuinig op de waaier, want het was niet een ordinair product uit de een of andere trendy winkel. Nee, deze waaier was ooit in het bezit geweest van de laatste keizerin van China, keizerin Cixi, althans zo luidde het verhaal. Haar man Stephan had de waaier ongeveer vijftien jaar geleden gekocht bij een antiquair in Shanghai, waar hij tijdens zijn handelsreizen regelmatig langs ging. Het was een schitterend exemplaar, deze waaier, gemaakt van zijde en voorzien van een bamboeraamwerk. De zijde was uiterst fijnzinnig beschilderd met onder andere kraanvogels, die in China symbool staan voor een gelukbrengend lang leven. Uitgespreid was de waaier ongeveer 45 centimeter breed. De antiquair had haar man een foto uit 1908, het sterfjaar van de keizerin, laten zien. Ze zat op haar troon en hield de bewuste waaier tegen haar buik aan. Stephan was wantrouwig. Hij zag wel dat de afbeelding klopte, maar wie kon garanderen dat het aangeboden exemplaar niet in veelvoud was gemaakt? Maar nadat de antiquair hem op een kleine beschadiging had gewezen, die zowel op de foto als op de waaier van de keizerin te zien was, liet Stephan zich overtuigen. Hij betaalde een forse prijs en verraste Gryt met dit zeldzame cadeau. Gryt vond het niet zo van belang of de waaier nu wel of niet van de keizerin was geweest. Het verhaal vond ze prachtig en dan was een eventuele andere werkelijkheid van minder belang. Ze gebruikte de waaier niet alleen om zichzelf verkoeling toe te wuiven. Meer nog was het een spiritueel baken voor haar, een voorwerp van contemplatie, een huisaltaartje, rustend op haar schoot wanneer ze in gedachten was.

Als jonge meid wilde ze graag naar de toneelschool. Ze had vaak een belangrijke rol bij een amateurtoneelclub. De toneelwereld, dat zou haar toekomst worden. Haar ouders zagen allerlei beren op de weg en dwongen haar een andere richting op te gaan, de veilige weg te kiezen. Ze ging naar de kweekschool, nu de pedagogische academie, en werd kleuterjuf. Dat bleef ze

tot haar vijfenvijftigste jaar. Daarna sprong ze af en toe nog bij om in te vallen en deed vrijwilligerswerk. Maar het grootste deel van haar tijd was ze na haar vijfenvijftigste dienstbaar aan haar echtgenoot met wie ze als vrouw van eenendertig jaar trouwde. Hij, Stephan van de Zetten, en zij hadden elkaar ontmoet tijdens een vakantie in Venetië. Hij was vier jaar ouder en maakte indruk op haar door de geweldige energie die er van hem uitging. Tijdens die vakantie zochten ze steeds elkaars gezelschap op. En de eerste kus, ergens in een onopvallend steegje in de buurt van de Rialto-brug, staat haar nog altijd levendig voor de geest. Het was een onbezorgde vakantie, een dierbare herinnering, van samen plannen maken en vooral geloven in een ambitieuze toekomst, vol avontuur. Toch had ze na thuiskomst het gevoel dat het slechts ging om een vrolijk intermezzo in haar leven en dat ze de ware nog niet had ontmoet. Maar Stephan dacht er anders over. Hij had haar adres genoteerd, ergens in het centrum van Bondeldam, een klein stadje in Friesland en ongeveer een maand na haar thuiskomst stond hij met een bos bloemen op de stoep. Het was meteen weer gezellig en onstuimig. Hij kwam vaker, zij ging naar hem toe en uiteindelijk besloten ze in Bondeldam te gaan samenwonen.

Gryt had Stephan verteld dat niet ver van het Friese stadje op het platteland een fraai landhuis stond, een huis dat al eeuwen in bezit was van de familie Brouillard. Het werd de laatste veertig jaar bewoond door een oom van Gryt en toen Stephan het landhuis had gezien, was hij bezeten van één ding: dat huis moest en zou hij krijgen. Maar oom was niet van plan om te verhuizen. Dat was niet erg, want het gaf Stephan de kans om geld te verdienen, en een zakelijk imperium op te bouwen. Met zijn kenmerkende voortvarendheid en slimheid wist hij binnen betrekkelijk korte tijd een behoorlijk vermogen op te bouwen.

En ineens was het landhuis te koop. Oom Emiel kreeg een hersenbloeding en kon zijn eigen zaken niet meer behartigen. Een jongere zuster, een kreng van een wijf, werd zijn bewind-

voerder en zij trachtte samen met haar corrupte echtgenoot het huis goedkoop in handen te krijgen. Maar ze hadden geen rekening gehouden met Stephan. Gryt herinnerde zich nog de taaiheid waarmee Stephan de strijd aanging. Vele rechtszaken volgden en uiteindelijk werd degene met de dikste beurs de winnaar en dat was Stephan. Ook de schilderijen met portretten van prominente voorouders werden overgenomen. Na overleg met de notaris kwam het landhuis op naam van Gryt, zo bleef het in bezit van een Brouillard. Meteen na de verhuizing trouwden ze, wel op huwelijksvoorwaarden. Dat had de notaris geadviseerd, vooral omdat Stephan als zakenman nogal wat risico's nam. Het huwelijk, het samenzijn in het landhuis, begon als een gelukzalige droom. Wonen in een schitterend achttiende-eeuws landhuis, nog in redelijke staat van onderhoud, omringd door een parkachtig erf.

Gryt dacht met weemoed terug aan die eerste jaren van hun huwelijk. Ze raakte in verwachting, maar dat liep helaas uit op een miskraam in de vijfde maand. Ze kreeg te kampen met depressies en angsten, en het onbegrip waartoe dit alles bij Stephan leidde, deden de façade van haar luxelevens instorten. Na verloop van tijd ging ze weer aan het werk en toch bleef er hoop dat er gezinsuitbreiding zou komen. Maar helaas, ze bleven kinderloos. Het huwelijk werd steeds meer een sleur. Stephan was vaak op pad en dacht alleen nog maar aan geld verdienen. En dat ging hem steeds beter af. Overal zag hij nieuwe kansen en de grootste klapper maakte hij toen hij zich ging bemoeien met de productie van plastic bekertjes. De verdiensten werden vooral besteed aan onderhoud van het landhuis en het omringende park, maar ook de inrichting werd niet vergeten. Antieke meubelen en negentiende-eeuwse realistische schilderijen waren favoriet. Zodra Stephan een galerie binnenstapte wisten de kunsthandelaren dat ze zaken konden doen. Ook nu nog, op 75-jarige leeftijd, was Stephan regelmatig op reis, niet omdat het nodig was, nee, om zijn onstillbare honger naar meer bezit te bevredigen. Gryt over-

dacht het allemaal met het boek opengeslagen op tafel. Ze had hoofdpijn gekregen van het lezen, vooral omdat de felle zon af en toe door het gebladerte van de boom door scheen.

Toen ze het boek weer wilde oppakken, zag ze dat Stephan door de achterdeur van het landhuis naar buiten stapte. Hij was gekleed in een rood-wit gestreepte korte broek die met een riem was vastgemaakt onder zijn dikke buik. In combinatie met het druk gebloemde overhemd zag hij er op het eerste gezicht niet uit als een gewiekste zakenman, eerder als een circusclown. Maar de wilskrachtige kaaklijn die zijn gezicht accentueerde en de slimme ogen diep verzonken in de oogkassen waren bepaald niet clownesk.

Stephan nam plaats op de andere tuinstoel en schonk het flesje bier dat hij had meegenomen leeg in het grote glas in zijn andere hand. ‘Moet ik voor jou een glas wijn halen?’

‘Graag, en ook maar een glas rode spa, ik verga van de dorst,’ antwoordde Gryt.

Terwijl Stephan weer op weg was naar de keuken, bedacht Gryt dat hij toch ook wel weer zorgzaam was. Zeker nu, meteen na thuiskomst van een zakenreis. Maar ze wist maar al te goed dat zijn goede humeur nooit lang duurde. Even een verschil van mening of een opmerking die niet goed viel en meneer was weer boos, o zo boos. De laatste tijd was het lontje wel erg kort, vooral omdat door de coronacrisis sommige zakelijke reizen niet door konden gaan.

Gryt deed een greep onder haar stoel en pakte haar handtasje. Ze haalde er een spiegelje en een pakje tissues uit. Terwijl ze zich het zweet van het voorhoofd wiste, bekeek ze zichzelf in het spiegelje. Ze zag een gaaf gezicht met nog betrekkelijk weinig rimpels. Nog steeds, net als in haar jonge jaren, was ze een knappe vrouw, een mooie ranke verschijning. Dat wist ze van zichzelf heel goed en ze wist ook dat ze onverminderd aantrekkelijk was voor veel oudere mannen. Dat maakte haar treurige huwelijk met Stephan draaglijk, maar ook gecompliceerd.

Stephan wandelde weer richting de treurwilg met op een dienblad een fles witte wijn en een fles spa met bijbehorende glazen. Zoals ze daar zat leek Gryt op een gevierde actrice op leeftijd, bedacht Stephan. Hij ontkurkte de fles en schonk haar een glas wijn in. Vervolgens keken ze elkaar aan en zeiden niets.

Gryt verbrak het stilzwijgen. ‘Heb je goede zaken gedaan en was het een beetje gezellig daar in Frankfurt?’

Stephan reageerde zakelijk. ‘Ja, hoor, gaat wel. Een paar nieuwe orders, dat is alles, maar ja, wat wil je ook. Iedereen is doodsbenauwd om ziek te worden. Die verdomde pandemie verlamt alles en iedereen. En jij, heb je nog iets beleefd?’ Die laatste woorden sprak hij scherp, zelfs een beetje agressief uit.

Gryt voelde dat ze ging blozen, maar realiseerde zich dat dat niet op zou vallen met deze hitte. Ze vertelde dat ze eigenlijk niets had ondernomen en vooral veel had gelezen. Ze keuvelden nog een tijdje door over het nieuws in de krant.

Stephan was een verwoed krantenlezer, niet alleen uit belangstelling voor wat er speelde in het land en in de wereld, maar vooral om daarop tegendraads commentaar te kunnen geven, vaak luidkeels. ‘Weer een overdreven verhaal over klimaatverandering, alsof er vroeger geen droge zomers waren. Ik geloof er geen barst van.’ Terwijl hij de laatste woorden uitsprak keek hij dreigend in de richting van Gryt.

Ze had meteen door waar hij op uit was, discussie, en dan weer een scene maken. Want hij wist best dat zij het daarover niet met hem eens was.

Voordat ze een tactisch antwoord kon geven, verscheen er iemand in de deuropening van de achtergevel van het landhuis. Het was één van de twee bouwvakkers die binnen bezig waren met de restauratie van de zolderkamer. Daar kwam nooit iemand en er was al die tijd niets aan gedaan, maar de insecten hadden ervan geprofiteerd. Ooit had het dak gelekt en daardoor was er ook vocht getrokken in de wandpanelen, de ideale broedplek voor

de boktor. De verrotte panelen moesten worden vervangen en daar waren de heren druk mee bezig.

‘Meneer, mevrouw, wilt u even komen kijken, we hebben iets gevonden!’ schreeuwde de man.

Stephan en Gryt stonden vrijwel gelijk op, maar Stephan bleef met zijn been haken achter een poot van het tafeltje waardoor het hele geval omkieperde en zowel de wijn als het bier in het gras wegzank. De fles spa was gelukkig nog ongeopend en rolde door het gras.

Gryt zei niks maar Stephan vloekte en keek woedend in de richting van Gryt, alsof het allemaal haar schuld was. Ze lieten de ravage maar even voor wat het was en liepen achter de jongeman aan naar binnen en vervolgens twee trappen omhoog naar de bewuste kamer. Daar stond de oudere collega van de jongeman met in zijn hand een voorwerp dat onder een dikke laag stof zat. ‘Dit vonden we achter een paneel, dat bedekt was met oud behang.’

Stephan was buiten adem van het traplopen en plofte neer in een oude stoel

‘Pas op, die stoel is hartstikke gammel, straks val je je nog een breuk.’

De goedbedoelde waarschuwing van Gryt werkte averechts. Stephan begon Gryt uit te foeteren waar de beide mannen bij stonden.

Gryt wilde weglopen maar met de deurknop in de hand bedacht ze zich. De nieuwsgierigheid naar het oude voorwerp won het van de woede. Stephan ontweek haar blik en zei niets. Toen ging hij staan en pakte met een snelle beweging het ding uit de handen van de bouwvakker. Gryt ging naast hem staan en merkte snibbig op dat het volgens haar een vioolkoffer was. ‘Misschien zit er wel een antieke Stradivarius in,’ opperde ze.

Stephan schonk geen aandacht aan haar opmerking en rammelde de koffer heen en weer. Enig geluid was hoorbaar. ‘Wat het ook is, er zit iets in, dat lijkt me duidelijk,’ zei Stephan. Stephan

legde de koffer op een tafeltje en begon te trekken aan die kant waar de sluiting zat. ‘Geef me eens een schroevendraaier,’ klonk het dwingend.

Nog voordat iemand gehoor kon geven aan het bevel, had Stephan zelf al het bewuste stuk gereedschap uit de werkbak van de mannen gevestigd. Hij schoof de platte kant naast de sluiting in de koffer en begon te wrikken. De koffer schoot ineens open en de bovenkant kletterde op de vloer. De andere helft lag op tafel en daar zagen ze de inhoud. Het was zo te zien een oeroude leren koffer, met aan de bovenkant een ronde deksel. Stephan pakte de rol stevig vast, trok het deksel los en stak twee vingers naar binnen.

Gryt voelde haar woede wegtrekken en keek gebiologeerd toe. De beide mannen stonden er wat verloren bij. Ze hadden blijkbaar het gevoel dat ze het echtpaar nu maar beter alleen konden laten en liepen richting de deur.

Stephan en Gryt hoorden niet eens meer dat ze ‘tot morgen’ zeiden. Op het moment dat de deur achter de mannen dichtklapte, trok Stephan een paar velletjes papier uit de rol.

2.

Zeven jaar later, herfst 2027

Max stond voor de spiegel en bekeek zijn dampende lichaam, resultaat van een uitgebreid bezoek aan zijn naast de badkamer in een voormalige berging gebouwde sauna. Gisteren had hij de laatste hand gelegd aan de constructie en hoewel hij van nature niet erg handig was, kon het resultaat zijn goedkeuring wegdragen. Twee weken geleden waren de onderdelen als bouw pakket bij zijn huis afgeleverd en met behulp van een deskundige vriend kon hij wijs worden uit de wirwar van plankjes, en uit de bouwtekening. Hij observeerde zichzelf in de spiegel en zag een vrij brutaal gezicht met pretoogjes, iets te lang sluk haar en een krachtig bovenlichaam, dat zeker niet te dik was, zoals dat wel het geval was bij veel van zijn leeftijdgenoten. Hij woonde nu sinds drie jaar in het veel te duur aangekochte vrijstaande huis of eigenlijk beter gezegd huisje, een traditionele dertigerjarenwoning.

Toen hij begon aan zijn studie economie had hij in Groningen met financiële hulp van zijn ouders deze woning gekocht. De corona uitbraak van 2020/2021 zorgde voor paniek, maar dat was nog niets vergeleken met wat er daarna gebeurde. In de loop van 2022 en de daaropvolgende jaren was niet alleen op de financiële markten de pleuris uitgebroken maar op allerlei gebieden doordat de pandemie samenviel met klimaatpaniek en oorlogen. Terwijl hij zijn kleren aandeed, keek hij met een schuin oog naar de rij boeken die hij nog moest bestuderen voor zijn doctoraalexamen. Vooral het boek met als titel *econometrie* joeg hem schrik aan. De wiskundige kant van het vak sprak hem niet zo aan, maar het hoorde er nu eenmaal bij. Terwijl hij zijn overhemd in zijn broek duwde, wierp hij een blik op straat.

Onheilspellend donkere herfstwolken dreven richting de stad en even later kwam de regen al vrijwel loodrecht naar beneden, eerst nog transparant, even later als een dicht gordijn. Hij rende de trap op naar zolder en wat hij al vreesde, gebeurde inderdaad. Op de vloer onder het schuine dak had zich al een meertje gevormd. Hij pakte de emmer die om die reden daar altijd al klaarstond en schoof het ding naar de plek waar het water door het dak sijpelde.

Op datzelfde moment schoot een bliksemschicht door de lucht, meteen gevolgd door een enorme klap die de oude dakpannen deden rammelen en het toch al geteisterde dak in een nog slechtere fase van destructie bracht.. Ja, Max wist het allang. De latten op het dak, het houvast voor de pannen, waren grotendeels verrot. Eigenlijk moest het hele dak worden vernieuwd, maar zelf had hij er het geld niet voor en zijn ouders wilden hem niet helpen. Zij waren vorige week nog even op bezoek geweest en hadden de in aanbouw zijnde sauna zwijgend bekeken. Maar woorden zeggen niet altijd alles, lichaamstaal vaak des te meer en die van hun sprak boekdelen.

Max schoot de trap af, pakte een dweil, en bedacht intussen dat zijn ouders gelijk hadden. Het geld voor de sauna had hij beter kunnen besteden aan de dakdekker. Het zweet brak hem uit, maar hij troostte zich met de gedachte dat de kosten van een nieuw dak veel en veel hoger waren dan de aanschaf van een zelfbouwsauna. De huizenprijzen waren inmiddels torenhoog en hij gunde de toekomstige koper van zijn huis de restauratiekosten. Maar tegelijkertijd realiseerde hij zich dat dit een belachelijke gedachte was. Een huis met een dak in een dergelijke slechte staat was onverkoopbaar.

Hij wiep een blik op zijn horloge en realiseerde zich dat zijn vriendin er nu allang had moeten zijn. Vermoedelijk had ze vertaging door het noodweer en dat vermoeden van hem werd meteen bevestigd door een appje op zijn mobiel. “Sta geparkeerd bij de Parkweg, dus vlak bij jouw huis, paraplu vergeten, kom zodra het droog wordt”.

Inmiddels leek het alsof de hel echt op aarde was uitbro-

ken, niet als verzegend vuur maar in de vorm van een reusachtige waterval. Max keek uit het raam en zag dat de riolering het hemelwater niet meer kon afvoeren en dat planken en andere drijvende spullen als bootjes door de straat dobberden. Hij rende naar de bijkeuken, pakte een teil en schoot de trap weer op. Het water gutste inmiddels door het dak.

De slaapkamer, gelukkig voorzien van waterbestendige vloerbedekking, was al grotendeels nat omdat de onder het lek geplaatste emmer overstroomde. Max pakte de volle emmer, plaatste de teil ervoor in de plaats en rende weer de trap af in de richting van de wc. Daar wachtte hem de volgende verrassing: de wc-pot stroomde over, verspreid over de vloer dreven de uitwerpselen kalmpjes, bijna plechtig in de richting van de deur. Hoeveel ellende kan een mens aan!

Max klapte in paniek de wc-deur dicht, rende naar de kamer, maar struikelde over de volle emmer, chaos compleet, broek kletsnat en daar ging de bel. Hij strompelde naar de hal en deed de deur open.

‘Hé, het is droog.’

‘Ja, gelukkig wel, ik zat maar in de auto en er leek geen eind aan te komen, maar ineens brak de lucht en was de bui voorbij.’

‘Maar wat zie je eruit, wat is er gebeurd!’ zei Mirjam.

Max hoefde niet veel uit te leggen, de beelden spraken voor zich.

‘We moeten opschieten Max, de familie zal wel op ons wachten en ik wil beslist niet als één van de laatsten aankomen. Dan moeten we al die handen schudden en daar heb ik geen zin in. Die namen ben ik toch meteen weer vergeten.’

Max knikte. ‘Die rotzooi ruim ik later wel op.’

Hij pakte een schone broek uit de kast en even later zaten ze in de auto.

‘Eigenlijk heb ik helemaal geen zin in zo’n familiereünie,’ zei Max terwijl hij gas gaf en wegreed. ‘De meeste familieleden zie je alleen maar op bruiloften en begrafenissen. Mijn ouders en mijn

broer en zus zie ik toch al regelmatig en met mijn neven en nichten heb ik bijna nooit contact. Maar mijn grootouders hebben deze reünie georganiseerd en dan kan ik als kleinzoon natuurlijk niet wegblijven.’

Dit gezegd hebbende reed hij veel te hard door de bocht. Hij kon de auto nog maar net onder controle houden en keek schuldig naar Mirjam. Niet dat dat nodig was want Mirjam reed zelf ook altijd alsof ze een formule 1-coureur was.

‘Ik heb ook geen zin,’ zei Mirjam. ‘Maar ik doe het voor jou. Je weet hoe dat gaat, oh, de vriendin van Max, kwek, kwek, voor mij is het dan ook geen reünie maar is het meer alsof ik naar een tentoonstelling ga, niet als toeschouwer, maar als object.’

Terwijl ze dit allemaal zei, keek ze strak en zuur voor zich uit. Ze pakte haar handtas, veegde haar lange haar naar achteren en viste toen een kammetje en een spiegeltje uit één van de vele vakjes in haar tas. ‘Wat vind je, zie ik er goed uit of moeten de lippen nog wat worden aangezet?’

‘Schat, je ziet er ook zonder make-up prachtig uit.’

Mirjam was zeker geen klassieke schoonheid, maar haar gezicht straalde wilskracht en intelligentie uit, zeker in combinatie met haar houding, lang en atletisch. Ze was bijna net zo lang als Max. Een wat voorname gereserveerdheid hing als een sluier over haar persoonlijkheid, maar als ze lachte veranderde ze als bij toverslag in een spontane meid. Bovendien was ze zeer muzikaal. Vanaf haar zesde jaar kreeg ze vioolles, maar tijdens de pubertijd bleef de viool in de kast liggen. Nu was ze weer op les. Max was trots op haar. Ze waren nu een jaar bij elkaar, de verkennende fase was nu wel voorbij en hij voelde gewoon dat ze bij elkaar pasten en elkaar goed begrepen en aanvulden. Max reageerde meestal nogal primair en spontaan, terwijl Mirjam meer het beschouwende type was, hoewel ze best enthousiast kon reageren wanneer ze zich op haar gemak voelde.

Het was de bedoeling om binnenkort te gaan samenwonen in zijn huis, want Mirjam woonde nu nog in een veel te krappe stu-

dentenwoning. Ze hoopte over een jaar haar doctoraal Pedagogiek te halen. Daarnaast deed ze nog een studie filosofie. Ze hadden elkaar ontmoet bij een gezamenlijke kennis. Het gekke was dat ze pas op het einde van de avond met elkaar in gesprek raakten, net toen Mirjam op het punt stond om naar huis te gaan. Ze moest de volgende dag een belangrijk tentamen doen, vandaar. Toch was de korte kennismaking voldoende om ervoor te zorgen dat ze via de app met elkaar in contact bleven en dat leidde al snel tot nadere fysieke afspraken. Veel woorden hadden ze niet nodig. Allebei konden ze niet omschrijven waarom ze op elkaar vielen en zoals de meeste stelletjes hadden ze ook niet de behoefte dat te definiëren. De aantrekkingskracht was er gewoon, een soort natuurverschijnsel.

Max draaide het parkeerterrein van Partycentrum *de Globe* op, een inspirerende naam die in ieder geval niet getuigde van overdreven bescheidenheid. Helaas was de belofte van de naam bepaald niet in overeenstemming met de realiteit. Een echte ballentent, constateerden Max en Mirjam. Ze liepen naar de overkapping met de duidelijke letters *Entrance* maar werden toen bijna geschept door een rakelings langs schietende sportauto, die een moment later zo hard remde dat het split van het parkeerterrein alle kanten opspatte.

Mirjam keek geërgerd opzij, maar voordat ze iets kon zeggen reageerde Max al. ‘Dat is neef Arnaud, jongste zoon van de jongste broer van mijn opa. Zijn vader is jong overleden, ik meen ongeveer drie jaar geleden, waarna meteen het gevecht rond de erfenis losbarstte. Arnaud is een akelige patser en dan te bedenken dat ik eigenlijk oom tegen hem moet zeggen, terwijl we vrijwel even oud zijn.’

Verder kwam hij niet want Arnaud liep al met zijn arm om de schouders van zijn vriendin geslagen op hen af en stak zijn hand al meters voor de ontmoeting zogenaamd spontaan naar voren. ‘Ha die Max, wat leuk je weer eens te ontmoeten. Hoe staat het leven? Nieuwe vriendin ook mee, zie ik? Jij bent toch Mirjam? Geweldig! Je kent Natasja toch wel?’

‘Nee,’ zei Max afgemeten. ‘Volgens mij was je op de begrafenis van je vader met een andere vriendin. Of maak ik nu een sneue opmerking?’

‘Welnee, kerel. Jij spreekt nogal snel en zo goed is haar Nederlands nog niet, dus die opmerking komt echt niet binnen, ha ha! Natasja spreekt Russisch en redelijk Engels. *That’s it!*’ kraaide Arnaud.

Lieve hemel, dacht Max, laat een sneue opmerking dan niet bij haar binnenkomen, als zij straks over de drempel stapt, komt er wel iemand binnen.

Natasja droeg een felrode jurk die strak om haar weelderige lichaam heen zat. Dat daar een in alle opzichten goed geproportioneerd lichaam mee werd bedekt, was maar al te duidelijk. Iedereen moest dat blijkbaar meteen al zien want hoewel het best fris was en de toestromende gasten vrijwel allemaal een jas of vest aanhadden, had Natasja haar leren jasje losjes over de rechterarm gedrapeerd. Max rook een niet onaangename parfumlucht, iets bloemigs. Natasja glimlachte vriendelijk, maar wel een tikje onzeker.

Arnaud gaf Max een stevige klap op zijn rechterschouder. ‘Ja, beste Max, ik weet wat je denkt, ik zie het aan je ogen. Jij denkt vast en zeker dat ik haar heb opgeduikeld via een of ander obscure internetsite. Maar oordeel niet te snel. Natasja heeft net als jij economie gestudeerd, aan de universiteit van Minsk, ja, ze is zelfs gepromoveerd, een collega dus! En ze doet nu ervaring op in het buitenland, hier dus, bij mij.’

Met een overdreven schaterlach verborg Arnaud zijn onzekerheid en nam de ergernis van Max evenredig toe. Het was blijkbaar de bedoeling dat hij zich de mindere zou voelen, immers hij was nog niet afgestudeerd. Mirjam had zich tijdens de ontmoeting beperkt tot observatie en keek daarbij zo neutraal als zij kon.

‘Kom, laten we naar binnengaan,’ zei Max en zonder hun reactie verder af te wachten, nam hij Mirjam bij de hand en liep met haar de grote hal van het partycentrum binnen.